

Bernard Minier

Înghetațat

Primul volum din seria *Martin Servaz*

Traducere din franceză și note de
Diana-Alina Ene

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Constantin Piștea

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Botezatu
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MINIER, BERNARD

Înghetăt / Bernard Minier ; trad. din franceză de
Diana-Alina Ene. - București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0667-7

I. Ene, Diana-Alina (trad.)
821.133.1

Titlul original: Glacé
Autor: Bernard Minier

Copyright © XO Éditions, 2011
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0667-7

DIPLOME:

2002: Diplomă în psihologie clinică (DES), Universitatea Geneva. Lucrare de diplomă: *Economie pulsională³, necrofilie și jupuire la criminalii compulsivi*.

1999: Licență în psihologie, Universitatea Geneva. Lucrare de licență: *Aspecte ale temerilor infantile la copiii de 8-12 ani*.

1995: Bacalaureat, limbi clasice (latină și greacă)

1994: *First Certificate of English*⁴

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

2003 — Cabinet particular de psihoterapie și psihologie legală, Geneva

2001 — asistentă a prof. P. Spitzner la Facultatea de Psihologie și de Științe ale Educației (FPSE), Universitatea Geneva

1999–2001 — psiholog stagiar, Institutul (de rang universitar) de Medicină Legală, Geneva

Psiholog stagiar la Serviciul medical al Închisorii Champ-Dollon

MEMBRU AL ASOCIAȚIILOR PROFESIONALE:

International Academy of Law and Mental Health (IALMH)

Association Genevoise des Psychologues-Psychothérapeutes (AGPP)

Federation Suisse des Psychologues (FSP)

Société Suisse de Psychologie Légale (SSPL)

DATE DE INTERES PERSONAL:

Muzică clasică (zece ani de vioară), jazz, lectură

Sporturi: înot, atletism, sărituri în apă, speologie, sărituri cu parașuta

³ Pulsional — termen apărut în Franța în 1625 și derivat din latinescul *pulsio* pentru a desemna acțiunea de a presa, de a împinge. Utilizat de Sigmund Freud, începând din 1905, devine un concept major al doctrinei psihanalitice, definită ca încărcătură energetică, sursă a activității motrice a organismului și a funcționării psihice inconștiente a omului.

⁴ *Primul nivel de certificare Cambridge* (lb. eng., în orig.)

Prolog

Dgdgdgdgd — tactactac — ddgdgdgdgd — tactactac

Zgomotele: cel regulat, al cablului, și cel intermitent, al roților de pe stâlpi când sabotul telefericului trecea pe deasupra, făcând cabina să vibreze. Apoi șuieratul plângăreț al vântului, omniprezent, ca o voce disperată de copil. Și, nu în ultimul rând, cele ale ocupanților cabinei, zbierând ca să acopere vacarmul. Erau cinci — cu tot cu Huysmans.

Dgdgdgdgd — tactactac — ddgdgdgdgd — tactactac

— La naiba! Nu-mi place deloc să urc acolo pe o vreme ca asta! zise unul dintre ei.

Huysmans urmărea tăcut apariția lacului inferior — o mie de metri mai jos, prin rafalele de ninsoare ce asaltau cabina. Cablurile păreau ciudat de relaxate, descriind o curbă dublă, ce se cufunda leneș în peisajul cenușiu.

Norii de zăpadă se risipiră puțin. Lacul. O imagine fugitivă. Pentru un moment, păru o baltă sub cer, un simplu ochi de apă printre piscurile și norii ce se deșirau pe înălțimi.

— Ce dracu mai contează vremea? spuse altul. Oricum va trebui să petrecem o săptămână întregă izolați pe muntele ăsta nenorocit!

Uzina hidroelectrică din Arruns: o grămadă de săli și de galerii săpate la 70 de metri sub pământ, dar cocoțate la două mii de

metri altitudine. Cea mai lungă măsura 11 kilometri. Conducea apa lacului superior spre conductele ranforsate: tuburi de un metru și jumătate diametru ce coborau muntele în pantă, ducând apa spre turbinele însetate ale grupului de producție, de jos, din vale. Pentru a ajunge la uzina din inima muntelui, exista un singur drum: un puț de acces a cărui intrare se găsea aproape de vârf, de unde coborai cu un lift de marfă până la galeria principală, pe care o urmai, pe lângă robinete de golire închise, într-un tractor cu două locuri: o călătorie de o oră printre tenebre, de-a lungul a opt kilometri de galerii.

Alt mijloc era elicopterul — folosit doar în caz de urgență. Un loc de aterizare fusese amenajat în apropierea lacului superior, accesibil atunci când vremea o permitea.

— Joachim are dreptate, adăugă cel mai în vârstă dintre ei. Pe o vreme ca asta, elicopterul n-ar putea nici măcar ateriza.

Știau cu toții ce însemna asta: odată robinetele redeschise, miile de metri cubi de apă din lacul superior s-ar fi năpustit răcnind în galerie, pe care ar fi umplut-o în câteva minute. În caz de accident, ar fi fost necesară o oră ca s-o golești din nou, alta în tractor — ca să revii la puțurile de acces, 15 minute să ajungi sus, zece să cobori cu telecabina până la centrală și alte 30, de mers până la Saint-Martin-de-Comminges — asta, dacă drumul n-ar fi fost închis.

Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, n-ai fi ajuns mai devreme de patru ore bune la spital. Și uzina îmbătrânea... Funcționa încă din 1929. În fiecare iarnă, înainte de căderea zăpezii, petreceau acolo sus patru săptămâni, izolați de lume, pentru lucrări de întreținere și reparații ale unor mașini din alt veac. O muncă grea, periculoasă.

Huysmans urmărea zborul unui vultur ce plana la vreo sută de metri în jurul cabinei.

În liniște.

Întoarse privirea spre vârtejurile înghețate ce se vedeau sub podeaua cabinei.

Cele trei rânduri de conducte enorme ranforsate plonjau spre abis, lipite de versantul muntelui. Valea dipăruse de mult din câmpul lor vizual. Ultimul pilon se mai zărea încă, trei sute de metri mai jos, ridicându-se acolo unde coasta muntelui forma o întăritură,

profilându-se solitar în ceață. În acel moment, cabina urca drept spre puțul de acces. În cazul în care cablul ar fi cedat, cabina ar fi căzut în gol zeci de metri, înainte de a se zdrobi de stânci, ca o nucă. Deocamdată se balansa în furtună ca un coș pe mâna unei menajere.

— Hei, domnu' bucătar! Oare ce-o să-nfulecăm de data asta?

— Nimic bio, fii sigur.

Doar Huysmans nu râse la gluma lor. Urmărea cu privirea un microbuz galben, pe drumul spre centrală. Era al directorului. Apoi mașina ieși din câmpul său vizual, înghițită de norii groși, asemenea unei diligențe atacate de indieni.

De fiecare dată când urca acolo, avea impresia că i se revelează un adevăr esențial al existenței sale. Numai că nu știa exact care.

Își întoarse privirea spre vârf.

Punctul terminus al telecabinei — un eșafodaj metalic, agățat la intrarea din beton a puțurilor de acces — se apropia. Odată cabina oprită, bărbații trebuiau să străbată o serie de pasarele și de scări până la blokhaus-ul de beton.

Vântul sufla violent. Probabil că afară erau cel puțin zece grade sub zero.

Huysmans își miji ochii.

Era ceva ciudat în forma eșafodajului.

Ceva în plus...

Ca un fel de umbră printre antretoazele și grinzile de oțel măturate de vijelie.

O acvilă, se gândi el, o acvilă prinsă printre cabluri și scripeți.

Nu, ar fi absurd. Și totuși așa părea: o pasăre mare cu aripile desfăcute. Un vultur probabil, prizonier în acea superstructură, încurcat în grilaje și bare metalice.

— Ia uitați!

Era vocea lui Joachim. Îl reperase și el. Ceilalți se întoarseră spre platformă.

— O, Doamne! Ce-i aia?

Nu o pasăre, în orice caz, gândi Huysmans.

Simțea urcând în el un sentiment difuz de neliniște. Acel ceva stătea agățat deasupra platformei, chiar sub încâlceala de cabluri și

scripeți — ca suspendat în aer. Semăna cu un fluture gigantic, sumbru și malefic, detașându-se pe fondul alb al ninsorii și al cerului.

— Fir-ar să fie! Ce naiba e aia?

Cabina încetini. Ajunseseră. Silueta se mări.

— Sfântă Maică a lui Iisus!

Nu era un fluture — nici vreo pasăre.

Se opriră. Ușile se deschiseră automat.

O rafală de zăpadă le biciui obrazii. Dar niciunul nu îndrăzni să coboare. Rămaseră acolo, contemplând acea operă a nebuniei și a morții. Știa deja că n-aveau s-o uite niciodată.

Vântul urla de jur-împrejurul platformei. Huysmans nu mai auzea țipetele ca de copii, ci altele, atroce, ale unui supliciu, acoperite de urletul vântului. În cabină, bărbații făcură un pas înapoi.

Teroarea îi lovi ca un tren în plină viteză. Huysmans se întinse spre căști și și le puse pe cap.

— CENTRALA? AICI HUYSMANS! CHEMAȚI JANDARMII! URGENT! SPUNEȚI-LE SĂ VINĂ! AICI E UN CADAVRU! O FAPTĂ DE OM NEBUN!

I

Bărbatul care iubea caii

Pirineii. Diane Berg îi zări ridicându-se în fața ei, în momentul în care ajunse în vârful unui deal.

O barieră albă aflată încă la distanță, întinsă pe toată lungimea orizontului: talazurile dealurilor păreau că se sparg la poalele ei. O pasăre de pradă se rotea pe cer.

Ora nouă dimineața, 10 decembrie.

Conform hărții pe care o pusese pe bord, trebuia să urmeze prima ieșire și să se îndrepte spre sud, către Spania. Vechea ei Lancia nu avea nici GPS, nici computer de bord. Zări un panou deasupra autostrăzii: „Ieșirea nr. 17, Montrejeau/Spania, 1000 m“.

Înnoptase în Toulouse. Un hotel ieftin, o cameră minusculă cu o chiuveță de plastic și un televizor pe măsură. În timpul nopții, o treziseră niște urlete. Cu inima zvâcnind, se așezase la capul patului, la pândă — dar hotelul rămăsese perfect tăcut și ea crezuse că fusese doar un vis, până când urletele izbucniseră cu și mai multă forță. Stomacul i se întorsese pe dos, apoi înțelesese că nu erau decât niște motani, luptându-se sub fereastra ei. După aceea adormise cu greu. În ajun, era încă în Geneva, sărbătorindu-și plecarea, în compania colegilor și a prietenilor. Contemplase decorul camerei de la facultate, întrebându-se cum va arăta viitoarea ei casă.

În parcare hotelului, în timp ce-și descuria Lancia îngropată în zăpadă, realizase brusc că lăsa în urmă tinerețea. O știa prea bine: într-o săptămână sau două urma să uite tot ce trăise până atunci. Și

în câteva luni avea să se schimbe cu totul. Dat fiind locul care urma să constituie decorul existenței sale în următoarele 12 luni, nici nu se putea altfel. „Rămâi tu însăși“, o sfătuisese tatăl ei. Părăsind mica parcare pentru a se înscrie pe autostrada deja aglomerată, se întreba dacă acele schimbări urmau să fie pozitive. Cineva spusese că unele încercări de adaptare sunt asemenea unor amputări. Putea doar spera că n-o să fie și cazul ei.

Se gândea fără încetare la Institut.

La cei care erau închiși acolo...

În ajun, fusese bântuită întreaga zi de același gând: „*N-o să reușesc. N-o să fiu la înălțime. Chiar dacă m-am pregătit și sunt cea mai calificată persoană pentru acel post, n-am nicio idee în legătură cu ce mă așteaptă. Ei o să mă citească ca pe o carte deschisă*“.

Se gândea la ei ca la niște persoane, ca la niște oameni — nu ca la niște... *monștri*.

Totuși, asta erau: indivizi cu adevărat monstruoși, ființe atât de diferite de ea, de părinții și de toate cunoștințele ei, precum un tigru față de o pisică.

Tigri...

Așa trebuiau văzuți: imprevizibili, primejdioși, capabili de o cruzime de neconceput. *Tigri închiși în inima muntelui...*

La punctul de control, constată că, absorbită de gânduri, uitase unde își pusese tichetul. Angajatul o măsură cu un aer sever, în timp ce scotocea febril prin torpedou, apoi prin geantă. Dar nu avea de ce să se grăbească: nu se zărea nimeni prin apropiere.

La următorul sens giratoriu, o luă în direcția Spaniei, spre munți. După câțiva kilometri, șesul se termină brusc. Primele contraforturi ale câmpiei aluvionare de la poalele Pirineilor țâșneau din pământ și drumul se vedea înconjurat de mameloane împădurite și rotunjite, care totuși n-aveau nimic de-a face cu piscurile dantelate pe care le zărea în fundal. Vremea se schimbă și ea: fulgii de zăpadă se îndesiră.

După o curbă, drumul dezvăluie brusc un peisaj de prerii albe, râulețe și păduri. Diane descoperi o catedrală gotică cocoțată pe culmea unui deal, înconjurată de un orașel medieval. Prin forfota

ștergătoarelor de parbriz, peisajul începu să semene cu o veche microgravură.

„Pirineii nu sunt Elveția“, o prevenise Spitzner.

Pe șosea, stratul de zăpadă se îngroșa.

Zări lumina girofarurilor prin perdeaua de ninsoare, înainte de a vedea barajul. Fulgii cădeau din ce în ce mai deși. Tipii de la poliție își agitau bastoanele fluorescente. Diane remarcă că erau înarmați. O furgonetă și două motociclete erau parcate în zăpada murdară de la marginea drumului, la poalele unor brazi uriași. Coborî geamul și fulgii mari, pufoși, îi udară într-o clipă scaunul.

— Domnișoară, actele dumneavoastră, vă rog.

Ea se aplecă să le ia din torpedou. Percepu frânturi de mesaje bâzâind la radio, amestecate cu ritmul rapid al ștergătoarelor de parbriz și cu zgomotul acuzator al țevii de eșapament. O umezeală rece îi învălui obrazii.

— Sunteți ziaristă?

— Psiholog. Mă îndrept spre Institutul Wargnier.

Jandarmul o examinează, aplecat pe fereastra deschisă. Un tip înalt și blond, care probabil măsura nu mult peste un metru nouăzeci. Diane percepu prin perdeaua sonoră, țesută de sunetele de la radio, zgomotul râului din pădure.

— Și ce-o să faceți acolo? Elveția nu e chiar după colț.

— Institutul e în realitate un spital de psihiatrie, eu sunt psiholog: nu vedeți legătura?

El îi înapoie actele.

— Bine. Puteți pleca.

În timp ce pornea, se întrebă dacă poliția franceză controla întotdeauna pasagerii mașinilor în felul acesta ori dacă se întâmplase ceva. Drumul făcu câteva viraje, urmând meandrele râului („le gave“ — după cum indica ghidul ei turistic⁵) ce curgea printre copaci. Apoi pădurea dispăru, lăsând loc unei câmpii largi, de vreo cinci kilometri.

⁵ Nume gascon dat râurilor mici și mari din regiunile Bearn, Bigorre și Chalosse.

Un bulevard lung, mărginit de campinguri goale, cu bannere fluturând trist în vânt, benzinării, case frumoase cu alură de castel alpin, o defilare de panouri publicitare lăudând stațiunile de schi din vecinătate...

În fundal, Saint-Martin-de-Comminges, 20 863 locuitori — dacă dădeai crezare pancartei pictate în culori vii. Deasupra orașului, nori cenușii ascundeau înălțimile, străpunși ici-colo de fâșii de lumină, ce sculptau muchiile unui vârf ori profilul unei trecători, precum razele unui far. La primul sens giratoriu, Diane evită direcția „centru“ și se încadră pe o străduță la dreapta, prin spatele unui imobil, în vitrina căruia sclipea în lumini de neon: *Sport & Nature*. Mulți pietoni pe străzi și numeroase mașini parcate. „Nu e un loc prea distractiv pentru o fată tânără.“ Cuvintele lui Spitzner îi reveniră în minte pe când aluneca pe străzi, în *tête-a-tête*-ul familiar și reconfortant al ștergătoarelor de parbriz.

Drumul începu să urce. Zări în fugă acoperișurile joase de la baza pantei. Pe șosea, zăpada se transforma într-o mazăgă negricioasă ce pălmuia planșeul mașinii. „Ești sigură că vrei să mergi acolo, Diane? Nu prea seamănă cu Champ-Dollon.“ Champ-Dollon era numele închisorii elvețiene unde făcuse expertize legale și asistase delincvenți sexuali, după ce își luase licența în psihologie. Întâlnise acolo violatori în serie, pedofili, cazuri de maltratări sexuale intrafamiliale — un eufemism administrativ pentru violurile incestuoase. Avusese ocazia să practice și expertize de credibilitate, din poziția de coexpert, asupra minorilor care se pretindeau a fi victime ale abuzurilor sexuale, și descoperise cu groază cât de părtinitor putea fi acest exercițiu, din cauza speculațiilor ideologice și morale ale expertului, de multe ori în detrimentul obiectivității.

— Lumea povestește tot felul de lucruri trăsnite despre Institutul Wargnier, îi spusese Spitzner.

— Am vorbit cu doctorul Wargnier la telefon. Mi-a făcut o impresie foarte bună.

— Wargnier e foarte bun, admisesese Spitzner.

Totuși, Diane știa că nu Wargnier o va întâmpina, ci succesorul lui la cârma Institutului: doctorul Xavier, un tip din Québec, care

se transferase de la Institutul Pinel din Montreal. Wargnier se pensionase cu șase luni în urmă. El fusese cel care îi examinase dosarul de candidatură și îl avizase favorabil chiar înainte de a se retrage și tot el o pusese în gardă în legătură cu greutatea pe care le implica postul vizat, în timpul numeroaselor lor convorbiri telefonice.

— Nu e un loc chiar primitiv pentru o tânără, doctor Berg. Și nu mă refer doar la Institut, ci și la împrejurimi. Valea asta... Saint-Martin... E vorba de Pirinei, de regiunea Comminges. Iernile sunt lungi, distracțiile puține. Doar dacă nu cumva vă plac sporturile de iarnă, bineînțeles.

— Nu uitați că sunt elvețiancă, îi răspunsese ea cu umor.

— În cazul acesta, sfatul pe care pot să vi-l dau e să nu vă lăsați prea absorbită de muncă, să vă faceți timp liber — și să vi-l petreceți afară. Locul acesta poate deveni... dezagreabil... pe termen lung.

— O să-ncerc să-mi amintesc asta.

— Și încă ceva: n-o să am plăcerea de a vă întâmpina eu însumi. O va face doctorul Xavier, din Montreal. Un specialist cu o reputație foarte bună. Ar trebui să ajungă aici săptămâna viitoare. E foarte entuziasmat. După cum știți, canadienii sunt într-un fel înaintea noastră în ceea ce privește asistența pacienților agresivi. Cred că va fi interesant să schimbați puncte de vedere.

— Și eu cred la fel.

— Oricum, prezența unui adjunct al șefului acestei instituții se impunea de multă vreme. Eu n-am prea avut cu cine să împart responsabilitățile.

Diane conducea din nou printre copaci. Drumul nu încetase să urce și într-un final ajunsese într-o vale strâmtă și împădurită ce părea blocată într-o intimitate periculoasă. Tânăra deschise puțin geamul, și un parfum puternic de frunze, de mușchi, de ace de brad și de zăpadă topită îi gădilă nările. Zgomotul unui torent, undeva foarte aproape, îl acoperea parcă pe cel al motorului.

— Un loc solitar, comentă ea cu voce tare ca să-și facă curaj.

Prin cenușiul acelei dimineți de iarnă, era obligată să conducă prudent. Lumina farurilor dezvăluia trunchiuri de brazi și de fagi. O linie electrică însoțea șoseaua; crengile copacilor se aplecau

deasupra, ca și cum n-ar mai fi avut forța să stea drepte. Uneori, pădurea se deschidea în fața unor hambare cu acoperișuri de ardezie acoperite de mușchi — ferme abandonate.

Înainte de o curbă, zări puțin mai departe și alte clădiri. După viraj, acestea reapărură. Mai multe edificii de beton și de lemn, ascunse în pădure, cu geamuri mari de sticlă la parter. Un drum pleca din șosea, traversa torentul pe un pod metalic și apoi un câmp înzăpezit, până la ele. Vizibil nelocuite, în ruină. Fără să știe de ce, acele clădiri goale, pierdute în fundul văii, îi produsese un frison.

TABĂRA DE VARĂ „CAPRA NEAGRĂ”

Panoul ruginea la intrarea pe drumeag. Și încă nici urmă de Institut. Nici cea mai mică indicație. În mod evident, Institutul Wargnier nu căuta publicitate. Diane începea să se-ntrebe dacă nu se rătăcise. Harta IGN⁶ la scară de 1:25 000 era întinsă pe scaunul de lângă ea. După un kilometru și o duzină de curbe, ajunse la o parcare înconjurată de un parapet de piatră. Tânăra încetini și trase de volan. Lancia se hurducă prin gropile pline cu apă, ridicând noi jerbe de noroi. Diane luă harta și coborî. Umezeala o învălui imediat, ca un cearșaf ud și înghețat.

Desfăcu harta, în ciuda ninsorii. Clădirile fostei tabere, pe care tocmai o depășise, erau marcate prin trei mici dreptunghiuri. Parcurse din ochi distanța aproximativă pe care o făcuse, urmărind linia sinuoasă a șoselei departamentale. Alte două dreptunghiuri apăreau reprezentate puțin mai încolo; se întâlneau în formă de T și — cu toate că nu ofereau nicio indicație despre felul clădirilor — nu putea să fie vorba despre altceva, pentru că drumul se oprea acolo și nu mai era niciun simbol asemănător prin preajmă.

Erau chiar după colț...

Diane se întoarse, merse până la parapet — și le văzu.

În amonte de cursul apei, pe celălalt mal, puțin mai sus pe pantă: două clădiri lungi, din piatră șlefuită. În ciuda distanței, putu să le

⁶ Institutul Geografic Național

ghicească dimensiunile. O arhitectură gigantescă. Aceeași arhitectură ciclopică pe care o întâlnești aproape peste tot la munte, la centrale sau la baraje și la hotelurile din secolul trecut. Arătau chiar așa: bârlogul ciclopului. *Doar că în fundul lui nu era doar un Polifem — ci mai mulți.*

Diane nu era genul ușor de impresionat, călătorise în locuri nerecomandate turiștilor, practicase încă din adolescență sporturi extreme: copil ori adult, nu știuse ce e teama. Dar ceva din acea imagine îi provocă un gol în stomac. Nu era vorba de vreun pericol fizic, nu. Era altceva... *Saltul în necunoscut...*

Își scoase mobilul și formă un număr. Nu știa dacă exista vreo antenă prin zonă, dar la capătul a trei apeluri, îi răspunse o voce familiară.

— Spitzner.

Se simți ușurată. Acea voce caldă, fermă și liniștită, avusese întotdeauna darul de a o calma, de a-i alunga îndoielile. Era Pierre Spitzner — mentorul ei din facultate — care îi trezise interesul pentru psihologia legală. Cursul lui intensiv SOCRATES, despre drepturile copilului, sub egida rețelei universitare europene Children Rights, o apropiase mult de bărbatul discret și seducător, soț devotat și tată a șapte copii. Ilustrul psiholog o luase sub aripa lui în sânul Facultății de Psihologie și de Științe ale Educației; îi permisesse crisalidei să devină fluture — chiar dacă această imagine ar fi părut prea convențională spiritului exigent al lui Spitzner.

— Sunt Diane. Te deranjez?

— Sigur că nu. Ce faci?

— Încă n-am ajuns... Sunt pe drum... De unde stau acum, văd Institutul.

— E ceva în neregulă?

Dumnezeule. Chiar și la telefon, era capabil să discearnă cea mai mică inflexiune.

— Nu. Totul e bine. Doar că... au vrut să-i izoleze total de lumea exterioară. I-au adus în cel mai sinistru și izolat loc pe care-l puteau găsi. Valea asta îmi face pielea de găină...

Regretă imediat că-i scăpase acea expresie. Se comporta ca o adolescentă obligată pentru prima oară să se descurce singură — ori